

מסורת הש"ס

(א) [לעיל פה.], (ב) [לעיל ד. וס"ג], (ג) תענית כד: ברכות ז: (ד) [לעיל ו. וס"ג], (ה) [גדה יח: קדושן פ. טהרות פ"ג מ"ח], (ו) [דברים יב], (ז) [ז"ל אחר ד"ה רוחות], (ח) [ז"ל דעביות],

מוסף רש"י

בבב חרובין מערב שבת לערב שבת. כל השבת היה ניזון בך, ספר לחם היה ומתגלגל היה בחרובין (תענית כד:). ר' מאיר חייש למיעוטא. ביבמות (סא:) קטן וקטנה לא חולטין ולא מיבמין, דברי ר"מ, אמרו לו לר"מ יפה אמרת לא חולטין, אש תביב כפרסה, מפני מה לא מיבמין, אמר להן קטן שמה ימלא סרים, קטנה שמה ימלא חלונות ומלאו פוגעים בעניה, ולא אמר רוב קטנים רבצק בידו. בידוע שנטל מן העיסה (קדושין ט. ט) לטפח בשלשים ונגלת שגשפה (שם).

שיטה מקובצת

[א] ר"מ מתיר לשחוט אחריהם ג"ב ע"י חוס' בכורות דף (כ' ע"א) [י"ח ע"ב]: [ב] ה"ג שחט באשפה מאי איכא למימר בא לימלך מאי איכא למימר שחט באשפה הכל : [א] או בא לימלך לב"ד: [ז] דתנן כי ה"ג בטהרות פ"ג הסי':

לא מיבעיא קאמר. רב דימי מודה הוא צנחיה דלא צעי כסוי אלא הכי אמר רב דימי דצנא טרוף סגיא וכל שכן צנא נחור: **אימא זו היא שחיטתו**. קא משמע לן לא נחור ורבי לטעמיה דלמר יט שחיטה לעוף מכאשר צוימין⁽¹⁾: **ומי נפל יאניצא צייתניה**. דרבי חייא: **צני הגולה**. לאו אנשי כנסת הגדולה קאמר אלא בהגן דורות אחרונים קאמר שהתחילו ללקות צני ארץ ישראל ציינס ופשתנס מפני שנתקלקלו דורות ומשעלו מצני צבל לכאן שהיו חסידים פסקו כאן הוועות:⁽¹⁾ **ונתנו חכמים עיניהם צרבי חייל וצניו**. שצוכותם צאתה עוצה זאת. רבי חייל וצניו מצבל עלו כדלמר⁽²⁾ צשיליה פ"ק דסוכה (דף כ.). **ויקיס ווועות ורעמים ורוחות**. מפרש צצרכות צהרואה (דף נט.) דכולן לקללה: **וועות**. הארץ מודעועת: **רוחות**. זעפא אשטרוציי"ל: **כרצב יהודה**. דלמר זכותא דלדקי לאחריני מהני ולאו לדידהו צהאי עלמא: **חנינא צני**. הוא רבי חנינא בן דוסא וצימיו היה קול זה יואל: **די [לו] צקצ חרובין**. מתפרנס צצער וצמאנס: **בתנ"י ואחרים רואין אותן**. דלמרין צרים מיתלין (דף צ. צ) דשחיתתן כשרה אותן אחרים חייבין לכסות כדתנן לקמן (דף פו.) שחט ולא כסה וראוהו אחר חייב לכסות: **פטור מלכסות**. וטעמא מפרש בגמ' דר"מ חשיב ליה כנצלה גמורה: **וחכמים אוסרין**. שמה יפה שחטו והוא לא שחיטה מעלייתא: **שאינו סופג**.⁽¹⁾ דהתראת ספק היא: **גב' מאי שא רישא דלא פליגי**. וליחייבו לכסות מספק: **סיפא אמרי צשרא הוא דלא מצעיא ליה**. הרואה שאין שוחטין צנו אחריו אין מצין שמשום אותו ואם צנו הוא אלא אומר אינו צריך לצשר: **רישא נמי**. ליחייבוהו לרואה לכסות מספק ואפ"ה לא אחי למיכל מנייה דלמרי כסוי זה אינו אלא כדי לנקר חכרו: הכי גרסי' שחט צאשפה **מאי איצא למימר**.⁽²⁾ **שחט צאשפה הכל יודעים שהכסוי לאו לנקר הוא**: **ואם צא לימלך**. לצית דין הרואה ששחטו והם מגולה ואמר כלום אני חייב לכסות ואנו אומרים לו כסה אומר צלצו שהיא שחיטה ואחי למיכל: **סיפא נמי צא לימלך**. מה אני לשחוט אחריהם את צנו ואנו אומרים לו אסור הוא סבור שהיא שחיטה: **אלא רצנן**. לאו להכי חיישי וצרישא נמי פליגי: **לחומרא**. צמלתא דספיקא אוליתן לחומרא: **מחייב**. מלקות דקצינא ליה ודאי נצלה היא והאכלה לוקה: **מאי איירא רוב אפינו מיעוט**. מעשיהם מקולקלין ורובן מתוקנין הוה פשיטא לן דנצלה היא לר"מ דהא שמעינן ליה דחייש למיעוטא וסמוך מיעוטא לחזקה שצהמה זו צחזקת איסור אצב מן הסי היתה עומדת ולא נודע לך שגשטה: **ואיתרע ליה רובא**. תקון מעשיהם: **דסגן**. כי האי גוונאז"ז: **שדרכו של תינוק לטפח**. ידיו צאשפות ששרצים מצויים שגט עטימא את העיסה שאנו רואין שגט צה:

⁽¹⁾ואיתרע

אלא הכי אמר רב דימי מודה הוא צנחיה דלא צעי כסוי

דלאו שחיטה היא כלל אבל צא טרוף אימא שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה וליבעי כסוי קמ"ל כדר' חייא בר אבא ולמ"ד צא נחור מ"ט לא אמר צא טרוף וכי תימא קסבר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה והא⁽⁶⁾ א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן ראה רבי דבריו של רבי שמעון בכסוי הדם ושנאו בלשון חכמים לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא צא טרוף דשחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה אבל צא נחור אימא⁽⁷⁾ אין שחיטה לעוף מן התורה ונחירתו זו היא שחיטתו וליבעי כסוי קמ"ל כאשר צויתוך ומי נפל ליה יאניצא בכיתניה והאמר רבין בר אבא ואמרי לה אמר רבי אבין בר שבא משעלו בני הגולה פסקו הויקין והוועות והרוחות והרעמים ולא החמיץ יינם ולא לקה פשתנם ונתנו חכמים עיניהם ברבי חייל ובניו כי מהניא זכותייהו אעלמא אדידהו לא כדרב יהודה אמר רב⁽⁸⁾ דאמר רב יהודה אמר רב בכל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו בבב חרובין מערב שבת לערב שבת: **בתנ"י** "חרש שוטה וקטן ששחטו ואחרים רואין אותם חייב לכסות בינן לבין עצמן פטור מלכסות וכן לענין אותו ואת בנו ששחטו ואחרים רואין אותן אסור לשחוט אחריהם בינן לבין עצמן⁽¹⁾ רבי מאיר ימתיר לשחוט אחריהן וחכמים אוסרים ומודים שאם שחט שאינו סופג את הארבעים: **גב' מאי שנא רישא דלא פליגי ומאי שנא סיפא דפליגי** רישא אי אמרינן חייבין לכסות אמרי שחיטה מעלייתא היא ואחי למיכל משחיטתן סיפא נמי כיון דקאמרי רבנן אסור לשחוט אחריהם אמרי שחיטה מעלייתא היא ואחי למיכל משחיטתן סיפא אמרי בשרא דלא קא מיבעיא ליה רישא נמי אמרי לנקר חצירו הוא צריך שחט באשפה מאי איכא למימר בא לימלך מאי איכא למימר וליתעמבך סיפא נמי בא לימלך מאי איכא למימר אלא רבנן אכולה מילתא פליגי ונמרי ליה לר' מאיר עד דמסיק לה למילתא והדר פליגי עילויה בשלמא רבנן לחומרא אלא רבי מאיר מאי טעמא אמר רבי יעקב אמר רבי יוחנן מחייב היה רבי מאיר על שחיטתן משום נבלה מאי טעמא אמר רבי אמי הואיל ורוב מעשיהן מקולקלים אמר ליה רב פפא לרב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא מאי איירא רוב אפילו מיעוט נמי דהא רבי מאיר⁽⁷⁾ חייש למיעוטא סמוך מיעוטא לחזקה ואתרע ליה רובא⁽⁸⁾ דתנן תינוק שנמצא בצד העיסה ובצק בידו רבי מאיר מטהר וחכמים ימטמאין מפני שדרכו של תינוק לטפח ואמרינן מאי טעמא דרבי מאיר קסבר רוב תינוקות מטפחין ומיעוט אין מטפחין ועיסה זו בחזקת טהרה עומדת סמוך

כסוי הדם פרק ששי חולין

פו.

סיפא נמי כיון דאמרי רבנן אסור צשחוט אחריהם אמרי שחיטה מעלייתא היא. תימה דמשום גזירה דלמא אחי למיכל נצלה יש לי להתיר לאו דאותו ואם צנו מספק מה לי לאו דאותו ואם צנו ומה לי לאו דנצלה ולא דמי לרישא דפטרינן לכסות מספק דצב ואל תעשה בעלמא הוא ודלמא אחי למיכל יש לומר דאי לאו דרוב מעשיהם מקולקלים לא היו פוטרם מלכסות משום גזרה דלמא אחי למיכל אלא שלא נחמיר להטעין כסוי אמרי' דפטור משום דלמא אחי למיכל וכיון דרוב מעשיהם מקולקלין יש לנו להתיר נמי לשחוט אחריהם דלמא אחי למיכל:

מאי טעמא דר' מאיר הואיל ורוב מעשיהן מקולקלין. הקסה הר"ר שמואל מוורדין ורבנן מאי טעמיהו אס רוב מעשיהם מתוקנין א"כ יהא מותר לאכול משחיטתם ועוד השוחט אחריהם אמאי אינו סופג ארצעים ואי פלגא ופלגא אס סמוך פלגא דמקולקלין לחזקה דעומד צחזקת איסור ואיתרע ליה ממצה דמתוקנים אס כן יהא מותר לשחוט אחריהם וגם יתחייבו על שחיטתן משום נצלה וי"ל דמספקא להו לרבנן אי רוב מעשיהם מקולקלין אי רוב מעשיהם מתוקנין והשתא לא מהניא חזקה מילדי דרובא אחריהן דחכמה ליה דרוב מעשיהם מקולקלין ואם תאמר ואף על גב דרוב מעשיהם מקולקלין מ"מ רבי מאיר כיון דחייש למיעוטא אמאי לקי משום נצלה ואמאי מותר לשחוט אחריהם וי"ל דסמוך חזקה לרוב מקולקלין והוה ליה מיעוטא דמתוקנין מיעוטא דמיעוטא ולמיעוטא דמיעוטא לא חייש רבי מאיר:

רוב תינוקות מטפחין. פ"י צקוטנס מטפחים צאשפות אצל צעיסה ודאי נגע שהרי העיסה צידו ור"ת מפרש דרוב תינוקות מטפחים צעיסה דטיפוח שיץ צאכלים ומשקין כדלמרנין צע"ז צפק רבי ישמעאל (דף ס.) אן שהיה מטפח ע"פ חצית וכן איתא בירושלמי צהדיא מפני שדרכו של תינוקות לטפח צעיסה אצל תינוק דלמר⁽⁷⁾ צמוספתא (דטהרות פ"ג) סתם תינוקות טמאים מפני שנשים נדות מגפפות ומנשקות אותם ור"מ דמטהר משום דאית לן למתלי צאדס טהור שצא לשם ונטל מן העיסה ונתן לו כדי שלא יטמא העיסה וכי האי גוונא אמר צמס' טהרות צפ"ג (מ"ו) לעיל מתן תינוק דהכא תינוק שגמלא צצד צית הקצרות ושושנים צידו אע"פ שאין השושנים אלא ממקום הטומאה טהור שאני אומר אדס טהור נתן לו אע"פ סתם תינוק טמא היינו ממגע נדה והתם טהור מטומאת מת קאמר אי נמי מיייר צתינוק שהוא טהור צודאי שהניחתו אמו מלוכלך כדנתיא (צמוספתא טס) תינוק שהניחתו אמו וצאה ומלאתו כמו שהוא טהור צד"א שהניחתו מלוכלך אצל הניחתו נקי טמא מפני שנשים נדות מגפפות ומנשקות אותו ואף על פי שלא נמצא צצק צידו מטמאים חכמים דנתיא סמוך

צמוספתא (טס) תינוק שגמלא עומד צצד קופה של צצק אן צצד חצית של משקין רבי מאיר מטהר וחכמים מטמאין שדרך התינוק לטפח אמר רבי יוסי אס יכול לפשוט ידו וליקח טמא ואם לאו טהור ולא נקט דהכא צצק צידו אלא לצינא דר"מ דאפילו הכי מולין צאדס טהור:

סמוך

עין משפט ור מצה

כ א מיי פ"יד מהלכות שחיטה הל' י טו"ע י"ד סי' כח סעיף ז':
בא ב מיי פ"י צ טס הל' ד סגמ לאין קמנ טו"ע י"ד סי' טז סעיף ט':

בב ג מיי פט"ז מהל' שער אצות הטומאה הל"ג:

צעי רש"י

איטורוביי"ל. מערבולת רוחות.

רבינו גרשום

והא [אמר] ר' חייא א"ר יוחנן כו'. הויקין כוכבא דשביט כימפריש בברכות (דף נח.) וזועות מיררת ארעא: רעמים. זו ברד שקורין טונגריא"א: בין לבין עצמן טטורים מלכסות. כלומר אם שחטו דאמרי' דקלקלו בשחיטתן ואינה ראויה השחיטה: מאי שנא רישא דלא פליגי כו'. כלומר מ"ש לענין כסוי דם דלא פליגי רבנן דאם שחטין בינן לבין עצמן שחטין אותו ואת בנו אוסרין לעצמן פטורין מלכסות דלא חשבה שחיטה ולענין חצורה ואת בנו אוסרין לשחוט אחריהן דחכמה שחיטה: ורישא נמי אמרי לנקר חצירו הוא צריך. כלומר א"פ שבני אדם מכסינ דם שחיטה ששחטו בינן לבין עצמן לא אחי למיכל אחריהן דאמרי בני אדם מה שהווא מכסה אינו עושה מטעם ששחיטתו שחיטה אלא לנקר חצירו הוא צריך אינו רוצה שיהא דם בחצירו: סיפא נמי בא להימלך מאי איכא למימר. כלומר סיפא דקא פליגי רבנן דאמרי דאסור לשחוט אחריהן דאמרי אינשי בשרא הוא דלא צריך ולא אחי למיכל משחיטתן: בא להימלך לבני אדם. שישאל לבני אדם אשחוט בנו אחריהם: אם מאי איכא למימר. אם לא יישחוט בשביל אותו ואת בנו אחי למיכל משחיטתן דאמרי בני אדם כיון דאינו שחוט אחריי ודאי שחיטתו שחיטה ואחי למיכל משחיטתן: והדר פליגי עילויה. כלומר כשם דפליגי רבנן אותות ואת בנו דאמרי אסור לשחוט אחריהם כך פליגי אמבא הוה דאמרי חייבין לכסות בני אדם הרואין את הדם: מאי איירא רוב אפי' מיעוט נמי. כלומר מאי איירא דרוב מעשיהן מקולקלין אפי' מיעוט מעשיהם מקולקלים ורוב מעשיהן כשרים: סמוך מיעוטא דמקולקלין לחזקה. דבהמה בחייה בחזקת איסור עומדת ואיתרע לה רובא דכשרין ואינה חשובה שחיטה לדברי הכל ויהא מותר לשחוט אחריהם: ואם אמור ספק טומאה לטהר. כלומר אם אויל ר"מ אחר מיעוט ספק טומאה לטהר העיסה ילך אחר מיעוט לענין אותו ואת בנו שיאמר אם רוב מעשיהן מתוקנים ומיעוט מעשיהם מקולקלים שאין חשובה שחיטה ומותר לשחוט אחריהן:

עין משפט ונר מצוה

בג א מיי פֿיר מהל' שמיטה הל' ה טוש"ע י"ד ס' נח סעיף ט ו'נרביז אלנפס עוד צפ' ערבי

פסחים קט[.]:

בר ב מיי פֿיר מהל' צרכות הל' ח ועיין בהשגות וצ"מ סמוג עשין כו טוש"ע א"ח ס' קעט סעיף א':

שיטה מקובצת

אן אם אמרו ספק טומאה לטהר. ג"כ ע"י תוס' בכורות דף (כ') ו'טו צ"א [ד"ה ו"ן]:

רבינו גרשום

שהוא ספק איסור להתיר: הורה רבי כ"מ כו'. לענין אותו ואת בנו כ"מ דמתיר לשחוט אחריהם: הו' מיניהו דאחריותא. כלומר איזו הוראה הורה באחריות: לא שביקתו לי דאישיליה לסבא. כלומר לה' אבא בריה דה' חייא בר אבא: בין מרובה בין מועטת. כלומר בין [שחט] חיות הורבה בין שחט חיות מעט: או מיבעי לחלק. כלומ' חיה או עוף דאמינא עד דשחט חיה ועוף לא הוה חייב לכסות (בביסוי) אחא או לחלק: לענין ברכה שאינו מברך אלא ברכה אחת. כלומר אע"ג דא"ר יהודה לענין כיסוי צריך חלק לענין לברך על השחיטה אינו צריך לחיה ועוף אלא ברכה אחת: ה"נ כיון דאיטפל לה לכיסוי כו'. כלומר דהויא [אמר] דאע"ג דלענין כסוי צריך חלוק לה' יהודה מ"מ אינו צריך לברך על השחיטה אלא ברכה אחת שאם שחט חיה ואח"כ עוף מיפטר בברכה אחת אמאי כיון דאיטפל ליה לכיסוי דחיה דמי כמי דעוף וצריך לברך. נמי על העוף קודם שישחוט כדחזינו ברב ייבא סבא:

פו:

סמוך מיעוטא לחוקה ואיתרע ליה רובא. וביצמות צפ' בתרא (דף קטו). משמע דהוה ליה פלגא ופלגא וטעם דספק טומאה לטהר ואע"פ שצטומאה נמי איכא איסור אם היה תרומה מפרש רבינו חיים משום דמיעוק הו' דבר שאין צו דעת לישאל גמרינן מקוטה לטהר אפילו צרה"י ואע"ג דליכא חוקה כגון הכא דכי סמכינן מיעוטא לחוקה הו' פלגא ופלגא וא"ת אמאי קא"ר יוחנן צפרק עשרה יוחסין (קדושין דף פ.) דלרצנן עשו מיעוק כמו שיש צו דעת לישאל והא לרצנן צלאו הכי אתי שפיר דמטמו דלא חיישי למיעוטא ורובא וחוקה רובא עדיף וי"ל דרוב מיעוקות מטפחין לא הו' רוב גמור ומשום דנראה כאלו הוא רוב עשאוהו כמו שיש צו דעת לישאל ולהכי קא"ר יוחנן דאין שורפין עליו תרומה וקדשים וא' הו' רוב גמור אמאי אינן שורפין כמו בהנהו דפרק כל היד (מ"ה דף י"ח). דא"ר יוחנן צשלשה דברים הלכו חכמים אחר הרוב ועשאוים כודאי לשרוף עליו כו' והתם נמי קאמר אי למעוטי הן דמיעוק הא א"ר יוחנן חדא זימנא דאין שורפין עליו תרומה וקדשים והיינו טעמא דהתם הו' רוב גמור וא"ת למה ליה למימר לר"מ סמוך מיעוטא לחוקה צלא חוקה נמי הוא מטהר דכיון דחייש למיעוטא אם כן הו' ספק ויש לטהר כיון דהו' דבר שאין צו דעת לישאל וליכא למימר אף על גב דהו' ספק מ"מ לא גמרינן מקוטה לטהר אלא צפלגא ופלגא דנהי דמקוטה לא יניף יניף מדרב גידל דדריש (סוטה דף כט.) אשר יגע בכל טמא ודאי טמא הא ספק יאכל ומוקי לה צאין צו דעת לישאל וי"ל דצלא חוקה נמי טהור ולא נקט סמוך מיעוטא לחוקה אלא לומר דחוקה לא הו'א צהדי רובא דאי הו'א צהדי רובא הו' מיעוטא דמיעוטא ולמאי⁽¹⁾ דפרקין לעיל צפ"ק (דף יא) לר"מ דלא חייש למיעוטא אלא מדרצנן להחמיר אתי שפיר דצלא חוקה לא הוה חייש למיעוטא לטהר אצל עס החוקה חייש למיעוטא מן התורה לכן מטהר:

ס' (יאמר) ספק איסור להתיר. וא"ת צפ' אין מעמידין

(ע"ז דף נד:) אסר ר"מ גבינות בית אוניקין ומפרש טעמא צגמ' מפני

שרוב עגלים צבאותה עיר נשחטין לעבודת כוכבים ופרין מאי איריא רוב אפילו רוב נשחטים א"כ מיעוטא דנשחטים מיעוטא דמיעוטא דאיכא לגבינה חוקת היתר דמסייע לרוב⁽¹⁾ ומיהו איכא למיפך מאי איריא רוב אפילו פלגא ופלגא נמי: **לחלק** מדרמו נפקא. ואע"ג דצפרק אותו ואת בנו (לעיל דף עט.) מספקא ליה לרבי יהודה אי חוששין לזרע האצ או לא הכא דאיטריך לחלק היינו⁽²⁾ משום דשמה אין חוששין: **אסור** צבו צמישתי. פירש צקונטרס וכן רבינו חננאל אם לא תצרכו צורא פרי הגפן אצל על ידי צרכת צורא פרי הגפן שרי למישתי קודם צרכת המזון והשמתא מייתי שפיר דכי היכי דהצ לן ונצריך הו' גמר וצריך לצרך אם רוצה לשמות הכי נמי כסוי הו' גמר וצריך לצרך על השחיטה וכן צערצי פסחים (דף קא.) מייתי ראיה מהן עובדא למאן דמצרך אכסא קמא ואכסא דצרכתא וכן צפרק כל הצשר (לקמן דף קו:) אמרינן דשמש מצרך על כל פרוסה ופרוסה אין נראה דצריך לצרך צכל פעם צהמ"ז אלא צרכת המוציא ודאי צריך לצרך והא דאמר להו רב ייצא אסור לנו למישתי אע"פ שלא היה יודע אם רוצים לצרך צורא פרי הגפן תחלה מכל מקום היה מורה להם שלא יטעו וישתו צלא צרכה והא דאמר צערצי פסחים⁽³⁾ דצשלא הניחו זקן או חולה כשהן יוצאין טעוין צרכה למפרע וכשהן חוזרין טעוין צרכה לכתחלה התם עצה טובה קמ"ל דשמתא ישוה הרצה עד שיהו רעצים ושוב לא יוכלו לצרך צרכת המזון על אותה סעודה כדאמר צצרכות (דף נא:) וכן משמע דלא הו'א אלא עצה טובה דאם צריכין לצרך צרכת המזון כשיצאו א"כ כשיחזרו פשיטא דטעוין צרכה לכתחלה וא"ת דאמרינן צפרק כיצד מצרכין (שם דף מ"ב). צבה ורבי זירא אכלו סליקו תכא מקמייהו אייתו לקמייהו כו' צבה אכל אמר אנא אחתא דריש גלותא קא סמכי ורבי זירא לא אכל והשמתא אמאי לא אכל כיון דלא צעי צרכת המזון אלא צרכת צצתחלה וי"ל דצאותו מאכל היה מעורב צו לחם והיה קשה לו לטוול את ידיו ולצרך צרכת המוציא והא דתניא צתוספתא דצצרכות (פ"ד) צעל הצית שהיה אוכל קראו חצירו לצדכ עמו אין צריך לצרך למפרע הפליג צריך לצרך למפרע וכשהווא חוזר מצרך לכתחלה לא לאחר שהפליג קאמר דצריך לצרך למפרע כדמשמע לישראל אלא הפליג היינו שקראו להפליג ולינף עמו רחוק ואינו יודע מתי יחזור לכן צריך לצרך למפרע קודם שאלא ישנה עד שיהא רעב וכן משמע צפרק שילשי (בימות דף ג.) דאמר דיצר עם חצירו והפליג צריך נטילת ידים משמע אצל צהמ"ז לא צריך אלא נטילה והמוציא ומיירי כשיצא לא ידע שיפליג ואין הלכה כאותה צרייתא אלא כרצ חסדא דתניא כוותיה צערצי פסחים (דף קב.) דצצצרכים הטעונים צרכה לצאריהן צצקומן אין צריך לצרך אפילו צרכה לכתחלה דלקצציה קמא הדר והך צרייתא אתיא כרבי יהודה דמצריך שיניחו שם זקן או חולה:

כסוי הדם פרק ששי חולין

ואיתרע ליה רובא. אלמא אמרינן הכי וה"נ למה לי רוב: ומשני **אם אמרו ספק טומאה לטהר**. ע"י חוקה ומיעוט: **יאמרו ספק איסור להסיר**. הילכך אי לא דרוב מעשיהם מקולקלין דאיכא רובא וחוקה לא היה מתיר לשחוט אחריהם דר"מ חייש למיעוטא ושמתא יפה שחטו: **הי מינייהו דאחרייתא**. איזו מן ההוראות אחרונה

דסמכינן עליה דנימא דהר ציה מקמייתא: **ואסי לאיערודי**. שמה לא מהא צרור השמועה לאותם צצפנים להשיצ לשואל ואם הייתם שם הייתם אומרים אותה: **לא צצקתון דאישיליה**. לא הייתי יודע שהיתה שאלה זו צפנים צעודי אצל רבי אצא והייתי שואלו: **ס"ש דשלא רבי אלעזר**. הו' יודעים שהורה רבי כרצי מאיר והאחרת לא חש להודיעם: **מתני' שחט מאה חיות כו'**. מפרש טעמייהו צצרייתא צגמרא: **גב' כל משמע חיה**. הכל משמע: **צין מרובה**. חיות הרצה: **צין מועט**. אחת: **חיה או עוף**. הפסיק זה מזה להטעין כסוי לכל אחד ואחד: **מיבעי ליה לחלק**. דאי לא או הוה אמניא אין צריך כסוי אלא א"כ שחט שניהן: **לענין צצרכה**. על השחיטה אין צריך לצרך לאחר כסוי: **קאים עליהו**. משמש צצסעודה היה: **הצ ניצריך**. מוצג כוס לצרכת המזון וחזרו ונמלכו ואמרו מוצג לשמות: **כיון דאמר הצ ניצריך**. גליא צדעמיה דגמרה סעודתא ואסור לשמות עד שיצרך לפניו שאין מצטרפת לסעודה ראשונה: **כיון דאיטפל להו**. הפסקה היא דמשחוט וכי נסוי שחטו אחיצב ליה צצצרכה:

מישתא

כסוי אחד לכולן חיה ועוף במקום אחד כסוי אחד לכולן רבי יהודה **אומר שחט חיה יכסנה ואחר כך ישחוט את העוף שנאמר י**חיה או עוף אמרו לו **הרי הוא אומר** **כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא מאי קא מהדרי ליה הכי קאמרי ליה רבנן** **האי או מיבעי ליה לחלק ור' יהודה לחלק מדרמו נפקא ורבנן דמו טובא משמע דכתיב כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא א"ר חנינא מודה היה רבי יהודה לענין ברכה שאינו מברך אלא ברכה אחת א"ל רבינא לרב אחא בריה דרבא ואמרי לה רב אחא בריה דרבא לרב אשי מאי שנא מתלמידי דרב⁽¹⁾ דרב ברונא ורב חננאל תלמידי דרב הוו יתבי בסעודתא קאי עליהו רב ייבא סבא אמרו ליה הב ליבריך הדור אמרו ליה הב לישתי אמר להו רב ייבא סבא הכי אמר רב⁽²⁾ כיון דאמר הב ליבריך איתסר ליה למשתי חמרא הכא נמי כיון דאיטפל ליה לבסוי אחייב ליה לברכה** **הכי**

אין אין רוב נשחטים א"כ מיעוטא דמיעוטא דאיכא לגבינה חוקת היתר דמסייע לרוב⁽¹⁾ ומיהו איכא למיפך מאי איריא רוב אפילו פלגא ופלגא נמי: **לחלק** מדרמו נפקא. ואע"ג דצפרק אותו ואת בנו (לעיל דף עט.) מספקא ליה לרבי יהודה אי חוששין לזרע האצ או לא הכא דאיטריך לחלק היינו⁽²⁾ משום דשמה אין חוששין: **אסור** צבו צמישתי. פירש צקונטרס וכן רבינו חננאל אם לא תצרכו צורא פרי הגפן אצל על ידי צרכת צורא פרי הגפן שרי למישתי קודם צרכת המזון והשמתא מייתי שפיר דכי היכי דהצ לן ונצריך הו' גמר וצריך לצרך אם רוצה לשמות הכי נמי כסוי הו' גמר וצריך לצרך על השחיטה וכן צערצי פסחים (דף קא.) מייתי ראיה מהן עובדא למאן דמצרך אכסא קמא ואכסא דצרכתא וכן צפרק כל הצשר (לקמן דף קו:) אמרינן דשמש מצרך על כל פרוסה ופרוסה אין נראה דצריך לצרך צכל פעם צהמ"ז אלא צרכת המוציא ודאי צריך לצרך והא דאמר להו רב ייצא אסור לנו למישתי אע"פ שלא היה יודע אם רוצים לצרך צורא פרי הגפן תחלה מכל מקום היה מורה להם שלא יטעו וישתו צלא צרכה והא דאמר צערצי פסחים⁽³⁾ דצשלא הניחו זקן או חולה כשהן יוצאין טעוין צרכה למפרע וכשהן חוזרין טעוין צרכה לכתחלה התם עצה טובה קמ"ל דשמתא ישוה הרצה עד שיהו רעצים ושוב לא יוכלו לצרך צרכת המזון על אותה סעודה כדאמר צצרכות (דף נא:) וכן משמע דלא הו'א אלא עצה טובה דאם צריכין לצרך צרכת המזון כשיצאו א"כ כשיחזרו פשיטא דטעוין צרכה לכתחלה וא"ת דאמרינן צפרק כיצד מצרכין (שם דף מ"ב). צבה ורבי זירא אכלו סליקו תכא מקמייהו אייתו לקמייהו כו' צבה אכל אמר אנא אחתא דריש גלותא קא סמכי ורבי זירא לא אכל והשמתא אמאי לא אכל כיון דלא צעי צרכת המזון אלא צרכת צצתחלה וי"ל דצאותו מאכל היה מעורב צו לחם והיה קשה לו לטוול את ידיו ולצרך צרכת המוציא והא דתניא צתוספתא דצצרכות (פ"ד) צעל הצית שהיה אוכל קראו חצירו לצדכ עמו אין צריך לצרך למפרע הפליג צריך לצרך למפרע וכשהווא חוזר מצרך לכתחלה לא לאחר שהפליג קאמר דצריך לצרך למפרע כדמשמע לישראל אלא הפליג היינו שקראו להפליג ולינף עמו רחוק ואינו יודע מתי יחזור לכן צריך לצרך למפרע קודם שאלא ישנה עד שיהא רעב וכן משמע צפרק שילשי (בימות דף ג.) דאמר דיצר עם חצירו והפליג צריך נטילת ידים משמע אצל צהמ"ז לא צריך אלא נטילה והמוציא ומיירי כשיצא לא ידע שיפליג ואין הלכה כאותה צרייתא אלא כרצ חסדא דתניא כוותיה צערצי פסחים (דף קב.) דצצצרכים הטעונים צרכה לצאריהן צצקומן אין צריך לצרך אפילו צרכה לכתחלה דלקצציה קמא הדר והך צרייתא אתיא כרבי יהודה דמצריך שיניחו שם זקן או חולה:

משתא

מסורת הש"ס

א) ובימות סד: מנחות [נב.]. **ב**) [צרכות לח: ע"ש]. **ג**) כרימות כו. ע"ש. **א**) פסחים קב. **ד**) [נ"ל דפרישת לעיל צפ' קמא יב. ד"ה פסח]. **ה**) רש"ל מ"ו והד"א הוא ועי' רש"א ומהר"ם. **ו**) צ"ל ומיהו לפי מא' דמסקי הכא אם אמרו ספק טומאה לטהר יאמרו ספק אסור להמיר א"ש כצ"ל ונמחק מ"ש צפנים ומיהו איכא כו'. מהר"מ ועי' רש"א. **ז**) [דף קא:]

תורה אור השלם

1. ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוכם אִשֶּׁר יצור ציד חיה או עוף אִשֶּׁר יאָבֵל וְאִשֶּׁר אֶת דָּמוֹ וְיִסְּהוּ בָּעֶפֶר: ויקרא יז יג
2. כי נפש כל בֶּשֶׂר דָּמוֹ בְּנַפְשׁוֹ הוּא וְאָמַר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל דָּם כָּל בֶּשֶׂר לֹא תֹאכְלוּ כִּי נַפֶּשׁ כָּל בֶּשֶׂר דָּמוֹ הוּא כָּל אֲבָקִי וְיִקְרָא יוֹ יָד

גליון הש"ס

תוס' ד"ה לחלק וכו' משום דשכמא אין חוששין. ע"י צביק דף נד ע"א ודף ס ע"א:

מוסף רש"י

סמוך מיעוטא. דאין מנפסי, לחזוקה. דעיסה, ואיתרע רובא דמיעוטא, לר"מ לא צטיל מוטא לגמרי, דשמעינן ליה דחייש למיעוטא, הילכך במקומו עומד וכי משכח מדי לאלטרופי צבדיה מצטרף (קדושין פ.) והוה להו לטהר מרי ורובא לחדיה לטמא ואין אחד עומד במקום שנים (נדח יח.). קאי עלייהו. משמע עלייהו (פסחים קב.) והוא עומד עליהם (בראשית יח) מתרגמינן והוא משמש (רשב"ם שם). אמרו ליה הב ליבריך. צרכת המזון והכל אמליטו ואמרו הב צרישא ויעשמי (פסחים שם). כיון דאמר הב ליבריך. צרכת המזון, אסור למשמי עד לאחר צצרכת המזון, אלמא צצרכת המזון אסומי דעתא הוא וצריך לחזור ולצרך (שם).

מסורת הש"ס

(א) ע"ז מז. (סוכה לג.) (ב) (תוספתא פ"ו ה"ג) שנת כב. (ג) (ב"ק כז:.) (ד) (בבב"א: מנא, וכן להלן.) (ה) (סנהדרין לג. ע"ש.) (ו) ונע"י אחת מירבא וכן בפירש"י שם. (ז) כ"מ לא. (ח) (ב"ק נז.) (ט) סוכה לג. (ע"ז מז.) (ט) מנחות כב. וזכאים עז.; (י) סולא, (י) בבב"א: מנא, וכן להלן, (י) נע"ין במעשר יו"ט, (י) ומנחות לז.; (י) וכן ביומא סח.; (ס) וכן ביומא עז.; (ע) ונע"ע מוס' ב"ק כז: ד"ה וחיבו ועי' מג"א סי' ר"א פ"ק ד' הניח דבר זה בב"ע, (פ) בבב"א: מין,

תורה אור השלם

- וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבֶן דָּגוּל הָיָה בְּהוֹבֹם אֲשֶׁר יֵצֵא צִדְרָהּ או עוף אֲשֶׁר יֵאָבֵל וְשֹׁפָר אֵת דָּמוֹ וּבְסֻדּוֹ בָּקָף: וירקא יז יג
- כִּי נָפֵשׁ בָּר בְּשָׂר דָּמוֹ בַּנְּפִשׁוּ דְהוּא וְאִמְרוּ לְבִנְיָ יִשְׂרָאֵל דָּם בָּר בְּשָׂר לֹא תֹאכְלוּ כִּי נָפֵשׁ בָּר בְּשָׂר דָּמוֹ דְהוּא כָּל אֲבָלִיז יִקְרֹא יז יד
- כִּי דָהָה יֵצֵא הָרִים וּבְרֵא רִיחַ וּמִגִּיד לְאָדָם מַה שְׂחוּ עֲשֵׂה שׁוּרר עֲפֹה יִדְרָךְ עַל בְּנֵי אֶרֶץ יִי אֱלֹהֵי צְבָאוֹת שְׁמוֹ: עמוד ד יג
- וְהִתְנַחֵם בְּבִרְיוֹ רֹאשׁ וְלִבְנֵימָא יִשְׁקֻנֵי בְחִיץ: תהלים סט כב
- לֹא תִרְאֶה אֶת שׁוּרר אֲדֹרָךְ אוּת שׁוֹי בְּדִמְיֻתָּהּ וְהִתְעַלְמֹת מִמֶּה הֶשֶׁב תְּשִׁיבֵם לְאֻמּוֹת: דברים כב א

גליון הש"ס

גמ' רא"ל החווא צדוקי לרבי מי שיצר בוי. עי' גרנינו יזנ ס"ק דנכנסות דף ז ע"כ הנהל הנוסחא מי שנאל אור לא באל חסך ומי שנאל חסך לא באל אור א"ל שפיל נוספיה דקרא ה' מלכות שמו ונחלת כקרא דהמס לא כחוב כפיסא דקרא ה' מלכות שמו ונחיל דמ"ס הוא וי"ל נוספיה דקרא ה' אל ה' עשה כל אלה:

מוסף רש"י

כסוה. אלס לנס מיה או שפ. (סוכה גז.) במה ששפך. בידו ששפך זה ולא ברגלו (שבת כב.) מי שיצר הרים לא ברא רוח. שז נקאל יוצר זה נקאל בוצל ונמי שמות הס (סנהדרין לט.) לא שנו. דכסוה הרוח חייב לנס (סוכה גז.) אלא שחזר ונתגלה. לאמר שסיסה הרוח (ע"ז מז.) הא אידחי ליה. מלכסות אידחי ליה מכסוי (שם) הוואל אדחי על ידי הרוח מכסוי של מטה. כדלמר דכי לא נתגלה פטור מלכסות, כיון דכל אדחי לנטול ואפילו נתגלה (סוכה גז.)

מישאל וצרכי צהדי לא אפשר. הלכך כי אמר הצ ליצריך נתנו דעתם לפסוק מלשמות אצל זה אע"פ שידע שיכסה דס ראשון לא הסיח דעתו מן השחיטה וכל שעמא זמן שחיטה היא לו אפילו בשעת כיסוי אפשר דשחיט צהדא ידיה ומכסי צהדא ידיה: **גב' ואומר לגני ישראל.** צפרשת כסוי הוא: **במה ששפך. בידו:** שלא יכסנו ברגל גרסינן: **ליסן לו.** מפני שהפסידו שכר ולקמן צעי שכר מלות מעשה או שכר הצרכה: **צרכה המוון.** ד' ברכות הן ואיכא ארבעים וזהוים ואי צתר מלוא אולת י' כו' חדא מלוא היא: **ה' מלכות שמו.** אלמא חדא הוא דצדאניהו: **נקוט לי וימנא.** תן לי זמן: **כי הוה צעי רבי מינרד.** כשהיה רבי רואה לסעוד: **אמרו ליה.** בני ציתה ההוא לדוקי' שקצעת לו זמן קאי אצבא: **אמר.** רבי על ענמו מוקרא הוה: **ויסנו צברוסי רוש.** בסעודתי נותנין מרה: **לצסוף אישתכח** דללו אחיו הוא אלל לדוקי אחר הצא לצשרו על הראשון שעלה לגג ומת: **ארבעים וזהוים.** שכר ארבע ברכות שענה אחריהם אמנ': **לאוסה משפחה.** של מנשר: **דאמר מר.** באלו מליאות (צ"מ דף גז.) השז אפילו מנא פעמים משמע ותשיבס מפסקין לדרשא אחרינא. הכא נמי וכסה טובא משמע: **כסיב מיעוטא.** אי הוה כתיב וכסה הוה משמע שהיה נכסה כל שעה ואפי' מנא זימנין אצל וכסוה מיעוטא הוא כסוי זה ותו לא: **פטור מלכסות.**

דהא מכוסה ועומד הוא: **הא אידחי ליה.** מכסוי דהא כיסוה ונתגלה פטור מלכסות: **אין דיחוי.** אין אמרינן דחוי אצל מלות וכי אמרינן דיחוי כפסול קרבן הוא דלמרנין: **חייב לנסות.** אף על גב דלא חזר ונתגלה: **בתנ"י נסעריב ציין.** שווא אדוס ואין מראה הדס ניכר צו: **רואין אוסו.** יין כאליו הוא מים ואס היה מראית דס ניכר צמיס כשיור הזה חסד לנסות: **נסעריב דס הנהמה.** דלאו צר כסוי הוא ורצו דס צהמה: **או**

אשי מאי שנא מהשבת אבדה **דאמר מר א** ‏¹⁵‏ **השב** אפילו מאה פעמים אמר ליה התם לא כתיב **מיעוטא** הכא כתיב **מיעוטא** וכסהו: **כסהו הרוח:** ‏¹⁶‏ אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן י'לא שנו אלא שחזר ונתגלה אבל לא חזר ונתגלה פטור מלכסות וכי חזר ונתגלה מאי הוי הא אידחי ליה אמר רב פפא זאת אומרת אין דיחוי אצל מצות ומאי שנא מהא דתניא ה'השוחט ונבלע דם בקרקע חייב לכסות התם כ'כשרשומי ניכר: **בתנ"י** ‏¹⁷‏ **דם שנתערב במים אם יש בו מראית דם חייב לכסות** ינתערב ביין רואין אותו כאילו הוא מים נתערב בדם הבהמה או

אשי מאי שנא מהשבת אבדה **דאמר מר א** ‏¹⁵‏ **השב** אפילו מאה פעמים אמר ליה התם לא כתיב **מיעוטא** הכא כתיב **מיעוטא** וכסהו: **כסהו הרוח:** ‏¹⁶‏ אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן י'לא שנו אלא שחזר ונתגלה אבל לא חזר ונתגלה פטור מלכסות וכי חזר ונתגלה מאי הוי הא אידחי ליה אמר רב פפא זאת אומרת אין דיחוי אצל מצות ומאי שנא מהא דתניא ה'השוחט ונבלע דם בקרקע חייב לכסות התם כ'כשרשומי ניכר: **בתנ"י** ‏¹⁷‏ **דם שנתערב במים אם יש בו מראית דם חייב לכסות** ינתערב ביין רואין אותו כאילו הוא מים נתערב בדם הבהמה או

זהוים צדמלתא דלית צה חסרון כיס לא עבדינן שליחותייהו כדלמר צהחוצל (צ"ק דף פד:) ואחד פטור בלאו האי טעמא ואפילו תפס מפסקין מיניה משום דכולס חייבים בקריאת המורה וכן פירש ריב"ז ואפילו עמד במקום כהן דהא דדרשינן (גמדים דף כג.) וקדשתו לכל דבר שנקדשה לו לפתוח ראשון ולצרך ראשון אסמכתא היא': **אין ארבעים וחובים אתה נוטל.** שמה לא שייכא לשכר צרכה אלל היה רואה לסלקו מצרכת המוון לפי שהיה לדוקי' וא"ת או נ' וזהוים ה"ל למימר דהא איכא צרכת צפה"ג שלאחר צהמ"ו וי"ל דסצר כמ"ד צערבי פסחים (דף קג: ושם ד"ה לאו) דלין צריך לצרך אכסא דצרכתא אלל אכסא קמא ותו לא: **רואין אותו באי"ו הוא מים.** צפ' התערובות (נכחים דף עח:) אמר דלאו רואין לנס קדשים קלמר אלל רואין ליין ולנס צהמה ומיה קלמר דרואין כאליו הוא מים כדפירש בקונטרס והקשה הר"ר שמואל מוורדו"ן דצפ' הקומץ רצה (מנחות דף כג.) מפרש טעמא דרצון ור' יהודה מדכתיב ולקח מדס הפר ומדס השעיר גלוי וידוע שדס הפר מרובה מדס השעיר מכאן לעולין שאין מצטלין זה את זה ור' יהודה אומר מהאן למין צמינו שאינו בטל והשתא היכי מוכח דלפילו מצטלין עולין זה את זה ומין צמינו בטל הכא לא צטיל שאפילו היה דס הפר ג' כדלמר ר' ניכר אדמומית דס השעיר וי"ל דאס דס הפר היה מים לא יהיה צדס השעיר מראית דס גמור אלל יהיה דיהה מראהו וצטל כדלמר ר' צפ' התערובות (נכחים דף עח:) דלי שיש בתוכו יין לצן וחלצ ר' יהודה אומר רואין ליין וחלצ כאליו יין אדוס ואס דיהה ד' מראיתן (שער אצל) דס לתוך מים ראשון ראשון בטל וזהו"נ אמרינן צפ"ה דע"י (דף עג.) כי אמא רב דימי א"ר יוחנן המערה יין נסך מחבית לצור אפילו כל היום כולו ראשון ראשון בטל וצפרק צתרא דנדה (דף עא:) גבי דס תבוסה היכא דפסק שאין הולך בלא הפסק אמרינן ראשון ראשון בטל וקשיא דלמר צפרק הלוקח צהמה (בסכות דף כג.) הלוקח ליר מעס הארץ משיקו צמיס וטהור ממה נפשך אי רוצא מיא ניניהו סלקא ואי רוצא ליר ניניהו ליר לאו צר קבולי טומאה הוא ואי משום מיעוטא דמים דצ"ר בטלי צרוצא וקלמר רב דימי צסס

כסוי הדם פרק ששי חולין

פז.

משתא וברוכי בהדי הדדי **לא אפשר.** מכאן היה אומר הר"ר יוס טוב שאס עמד מאכילתו והתפלל כשחזר וצא לאכול צריך לצרך צרכת המוון וליטול דייו ולצרך המוציא משום דמיכל ולזויי צהדי הדדי לא אפשר ואין נראה דלא דמי כלל משום דהכא

הצ וגצריך הוי גמר דצר והוי הפסק וכן כסוי אי לאו דלפשר צהדי הדדי אצל תפלה לא הוי גמר לסעודה דלטו אס ציך צסעודה על הרעמים או אפילו צפה"ג יטרך ליעול דייו ולצרך המוציא משום דמיכל וצרכי צהדי הדדי לא אפשר וצהדיא אמרינן צערבי פסחים (דף קג.) דאס הניחו מקלט צחיריס ועקרו רגליהן לילך לצהכ"נ כשהס חחורין אין טעונין צרכה לא למפרע ולא לכתחלה אף על פי שהתפללו צנתיים: **ומכסי בחדא ידא.** יש להסתפק אס סח צין שחיטה לשחיטה אס צריך לחזור ולצרך כמו (א) גבי תפילין דאס סח צין תפילין לתפילין דמצרך שמיס לרש"י להניח על של יד ועל מלות על של ראש ולצדרי ר"ת מצרך על של ראש שמיס או שמא אין צריך לחזור ולצרך כמו צחמלע סעודה שיכול לדצר וא"ל לחזור ולצרך המוציא ומיחא אס אומר מענין שחיטה כמו צביא עוף לשחוט או הסכין פשיטא דלין צריך לחזור ולצרך כמו (בסכות דף מז.) טול צרוך גציל למורי ואס צריך לחזור ולצרך כמו בתפילין או אסור לצצר צין שחיטה לשחיטה כמו בתפילין כדלמר צהקומץ רצה (מנחות דף לו.) דעצירה היה צידו וחזור עליה מעוררי המלממה ואין רחיה מתפילין דהמס היא מלוא אחת ואין לו להפסיק אצל בשחיטה אי צעי שחיט אי צעי צציק ליה ומי"מ נראה דליסורא הוא להציא ענמו לידי לחזור ולצרך כדמוכח צפרק אלו נלמרין (סוטה דף מא.) ‏¹⁸‏ דתנן נוטל ס"ת וקורא צו אחרי מות ואך צעשור וצששור צצחומש הפקודים קורא על פי ופרין בגמרא ונייתי ס"ת וניקרי ציה' ומשני ר"ל משום צרכה שאינה צריכה וגראה היכא דצריך לחזור ולצרך כגון שהסיח דעתו מלשחוט שצריך לנסות קודם מה שצצר שחט דהא אשכחן ר' יהודה שמצריך לנסות צין מיה לעוף אף על פי שא"ל לחזור ולצרך: **ואחייב ר"ג איתן עשרה וחובים.** ולא היה יכול לפטור ענמו צמה שהיה נותן לו עוף אחר לשחוט דזאת מלוא אחרת היא ומלוא ראשונה הלכה לה והוי מעוות לא ויכל לתקן ומיחא לא דיינינן השתא ליחייב עשרה

שעמד במקום צחירו לקרוא צתורה מות ואך צעשור וצששור צצחומש הפקודים קורא על פי ופרין בגמרא ונייתי ס"ת וניקרי ציה' ומשני ר"ל משום צרכה שאינה צריכה וגראה היכא דצריך לחזור ולצרך כגון שהסיח דעתו מלשחוט שצריך לנסות קודם מה שצצר שחט דהא אשכחן ר' יהודה שמצריך לנסות צין מיה לעוף אף על פי שא"ל לחזור ולצרך: **ואחייב ר"ג איתן עשרה וחובים.** ולא היה יכול לפטור ענמו צמה שהיה נותן לו עוף אחר לשחוט דזאת מלוא אחרת היא ומלוא ראשונה הלכה לה והוי מעוות לא ויכל לתקן ומיחא לא דיינינן השתא ליחייב עשרה

שעמד במקום צחירו לקרוא צתורה מות ואך צעשור וצששור צצחומש הפקודים קורא על פי ופרין בגמרא ונייתי ס"ת וניקרי ציה' ומשני ר"ל משום צרכה שאינה צריכה וגראה היכא דצריך לחזור ולצרך כגון שהסיח דעתו מלשחוט שצריך לנסות קודם מה שצצר שחט דהא אשכחן ר' יהודה שמצריך לנסות צין מיה לעוף אף על פי שא"ל לחזור ולצרך: **ואחייב ר"ג איתן עשרה וחובים.** ולא היה יכול לפטור ענמו צמה שהיה נותן לו עוף אחר לשחוט דזאת מלוא אחרת היא ומלוא ראשונה הלכה לה והוי מעוות לא ויכל לתקן ומיחא לא דיינינן השתא ליחייב עשרה

שעמד במקום צחירו לקרוא צתורה מות ואך צעשור וצששור צצחומש הפקודים קורא על פי ופרין בגמרא ונייתי ס"ת וניקרי ציה' ומשני ר"ל משום צרכה שאינה צריכה וגראה היכא דצריך לחזור ולצרך כגון שהסיח דעתו מלשחוט שצריך לנסות קודם מה שצצר שחט דהא אשכחן ר' יהודה שמצריך לנסות צין מיה לעוף אף על פי שא"ל לחזור ולצרך: **ואחייב ר"ג איתן עשרה וחובים.** ולא היה יכול לפטור ענמו צמה שהיה נותן לו עוף אחר לשחוט דזאת מלוא אחרת היא ומלוא ראשונה הלכה לה והוי מעוות לא ויכל לתקן ומיחא לא דיינינן השתא ליחייב עשרה

ריש

עין משפט נר מצוה

בה א מיי פ"ד מהל' שחיטה הל' טו סמג עשין סד טוש"ע י"ד סי' כח סעיף ח:
כו ב מיי שם הל' ז טוש"ע שם סעיף יא:
כז ג מיי שם הל' טו טוש"ע שם סעיף ח:
כח ד מיי שם הל' טו טוש"ע שם סעיף ו:
כט ה מיי פ"ז מהל' חולל הל' יד סמג עשין סד טוש"ע ח"מ סי' שצב טור י"ד סי' כח:
ל ו מיי פ"ח מלכות אבידה הלכה יד סמג עשין סד טוש"ע ח"מ סי' רקו סעיף ב:
לא ז מיי פ"ד מהלכות שחיטה הל' ז סמג עשין סד טוש"ע י"ד סי' כח סעיף יא:
לב ח ט מיי שם הל' ט טוש"ע שם סעיף ו:
לג י מיי פ"ד שם הל' ו סמג עשין סד טוש"ע י"ד סי' כח סעיף יב:
לד כ מיי שם טוש"ע שם סעיף יג ומיי פ"ב מהלכות פסולי המוקדשין הלכה כב:

הגהות מהר"ב רגשובורי

א גמ' דלמר מר הש.
י צ עי' קרבן אלהן פ' אחרי דף קל"א ע"א:
ב תוס' ד"ה וחיבו וכו' לפתוח לראשון ולבדן.
**י צ עי' מג"א סי' ר"א פ"ק ד' ג' ד"ה רואין וכו' שאפי' היה דס הפר מים היה ניכר וכו' ג"ל: ד' בא"ד ואס דיהה מראהי' שבה.
כאן הסיד' ואח"כ מה"ד אצל וכו' ושיך לקמן ע"כ צנמ':**

רבינו גרשום

הכי השתא התם מישתא וברוכי בהדי הדדי לא אפשר. כלומר וכיון דאמר הבו ליברך מפסיק הברכה בין ברכת היין שבירך תחלה ליין ששותה עתה ובעי לברך בתחלה על היין אבל הכא לא מפסיק הכיטוי של חיה לברכת שחיתות העוף קודם שישחוט דיכול לכסות דם חיה בחדא ידא ולשחוט עוף בחדא ידא ולא חשוב כסוי דם חיה הפסק לפיכך א"צ אלא ברכה אחת לחיה ועוף: במה ששפך יכסה כלומר ביד: ארבע הויין. כלומר בברכת המוון איכא ד' ברכות. ברכת הון וברכת הארץ בונה ירושלים והטוב והמטיב: למיברא. כלומר להאריח: מ"ש מהא דתניא השוחט ונבלע דם בקרקע חייב לכסות. כלומר הכא נמי כיסהו הרוח אע"ג דלא חזר ונתגלה יחא חייב מלכסות: התם בשרישומו ניכר. כלומר מה דאמרי' נבלע דם בקרקע חייב לכסות בשרישומו ניכר אבל אין רישומו ניכר פטור מלכסות: נתערב ביין רואין אותו כאילו הוא מים. כלומר אם יש בו מראית דם חייב לכסות: נתערב בדם בהמה